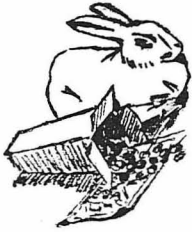

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΕΒΑΛΔ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ

Έδώ μιά μερικά χρόνια, σέ μιά παραδασσία πολιτεία τής Δανίας, σ' ένα σπίτι κάτω σ' άκρογιάλι, ζούσε μιά γυναίκα τόσο καλή και τόσο γνωστή, ώστε η γλετσόνισή της δέν εβρισχαν τίποτε νά την κατηγορήσουν.

Ήταν παντρεμένη μ' ένα θαλασσινό, μ' ένα καρaboζήρη, πού έκανε ταξείδια μακρινά και πού τόν περισσότερο καιρό τόν περιέφερε στήν ξενιτιά.

Κάθε φορά πού ο καρaboζήρης γράφε, χαρές και πανηγύρια γινόνταν σπό σπίτι του. Κι' όταν πάλα ταξείδευε, από κάθε πολιτεία πού πήγαινε, έφτανε ταχυτά στή γυναίκα τόν φράματι, πού τά τρωσε ο πάργος τού καρaboζή και πού τής τά διάβαζε ο κληροός.

Ή γυναίκα τόν στό μεταίτιο μεγάλως μ' έπιμέλεια τα παιδιά της, ηρόνιζε γιά τό νακκοκόρι και κάλλιστους λατάδες σπό μικρό της περιβάλλ. Μιά κάμαρα πού είχε σπό σπιτάκι της και πού δέν τής εχρησιάζονταν τής ίδιας, τήν είχε νοικιάσει σ' έναν φαρά, γιά νά παίρνει κι' από κεί κάτι.

Ο φαράς αυτός δέν είχε ούτε γυναίκα ούτε παιδιά και τή βοηθούσε πρόδικα σεις δουλειές της. Κι' όταν ατέη δέν είχε πώς άλλουίς, νά περάει τήν ώρα της, έπαιων τήν καλύτερα κι' έπλεξε ή τήν Άγια Γραφή και διάβαζε.

Έξωρα μιά μέρα, έφτασε σπό χωριό ένας θαλασσινός κι' είδοποιήσε τό μεγαλύτερο παιό τής καρaboζήσας πώς τό καρδί του άντρός της βούλιαξε στά παράλια τής Ίστανίας, και πώς δύο όσοι βοηθούσαν μέσα ανέμηκαν στά βυθιά νερά.

Τόν είδα νά πίνεσαι μέ τά ίδια μου τά μάτια, είπε ο θαλασσόλυκος έκείνος σπό γιο τής καρaboζήσας.

Ή φτωχή γυναίκα έβλεπε άτελειωμένα σάν τούιασε αυτό, έζησε μάρια δάκρυα, υπολόδησε πούλιν καιρό, άλλα σ' όλο αυτό τό διάστημα ο φαράς, πού τόν είχε νοικιάσει, προσπαθούσε νά τήν παρηγορήσει.

Ήταν όμοιος άκόμα πολύ νέος, και γι' αυτό ή θλίψη της δέν άργησε νά περάσει. Μόλις τελείωσε ο καιρός τού πένθους, ή γυναίκα τού καρaboζήρη κατάλαβε πώς δέν μπορούσε νά μένει αιώνια χήρα κι' αποφάσισε νά ξαναπαντρευτή. Κι' επειδή ήταν γυναίκα όμορφη, γρη και γνωστή, επειδή είχε άκόμα και σπιτάκι στήν άκρογιάλια, και επειδή όλοι ήξεραν πόσο πιστή και καλή είχε σταθεί στόν πρώτο της άντρα, 'πτερ' από λίγον καιρό άρχισαν νά τής παρουσιάζονταν οι γαμπροί.

Ανάμεσα σ' αυτούς, πρώτος και καλύτερος ήταν φρατάς ο φαράς, ο όποιος ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον τά χαρίσματα της και ο όποιος έπίσης αιδού, είχε μεγάλη επιθυμία ν' άφήσει τή μικρή καινορούα, όπου έμενε και νά μεί στή μεγάλη.

Κι' επειδή ο φαράς είχε τό προνόμιο νά μένει πάντα σπό σπίτι και νά μιλάει μαζί της όποτε ήθελε, δέν θα σάς φανή παράξενο πώς ή χήρα τόν προτίμησε άπ' όλους τούς άλλους. Οι γάμοι τούς λοιπόν έφταναν μέ μεγάλη λαμπρότητα κι' οι δύο νεόνυμφοι ζούσαν πειά εύτυχισμένοι.

Ή καινορούα δέν ξανανοικιάστηκε, άφού δέν είχαν πειά ανάγκη από χωμάτια, μα κι' ο φαράς κέρδιζε άρκετά. Μέ τόν καιρό ή χήρα

Όσα όμοιος ήταν τού είπε μέ σιμπάνος :
— Έπισατε έρωτευμένοι, κίριε Λόρη ;
— Έρωτευμένοι...
Ο Λόρης γέλασε πικρά, σαρωστατικά.
— Έρωτευμένοι... είπε πάλι, σφίγγοντας τά δόντια του. "Όχι, δεκοποιός, δέν είμαι έρωτευμένος. Μιά φορά στή ζωή τού αγαπάει κανείς. Μιά και μόνη φορά. Μιά φορά αγαπάει μέ τά σωστά του, μ' όλα τού τά δυνάτια. Χαρά σ' εκείνους π' αγαπήσαν κι' άνταγαπήθηκαν...
Αναστένει και συνέχισε :
— Και άλλωπως σέ κείνους π' αγαπήσαν και προδόθηκαν, κι' ελδαν τήν αγάτη τους νά κολιέται στήν λίσσα, νά γίνεται στόχη...
(Άκολουθεί)

απόχτησε κι' άπ' αυτόν άλλα πέντε παιδιά και δέν έθιμότανε πειά τόν πρώτο της άντρα, παρά όταν ήθελε νά ξελοκολήσει τόν άνταγαταστατή του.

Μιά μέρα όμως τόφρα ή τόχη κι' έκει, στά καλά καθούμενα, ένώ τό άντρώπινο έπρωγε ήσυχά-ήσυχά, έξωρα μπήκε ο πρώτος τής άντρας μέσ' στήν κάμαρα !

Ένώ ο φαράς κι' ή γυναίκα τόν τόν κτύπαζαν σασιτισμένοι, έκείνος τούς διαηρήθηκε πώς δέν είχε πηνεί, πώς τόν είχαν πιάσει σλάβο οι άγγιοι και πώς σπό διάστημα τόν πέντε χρονών πού τόν κρατούσαν κοντά τους, δέν είχε γνωρίσει ούτε μιά στιγμή καλή.

Ένώ μιλούσε κι' έλεγε μέ τί κόπο είχε πάθει με τά κίματα και πόσα βόσανα είχε τραβήξει σέ ξένους τόπους ως όταν νά γυρίσει στή πατρίδα του, ή γυναίκα τόν αισθανότανε μέσα της μιά βαθιά ταρacha κι' δέν μπορούσε νά ξεκολλήσει τά μάτια της από πάνω του.

Γιά νά πείσει τήν αλήθεια, ο καρaboζήρης ήταν όμορφάνθρωπος : είχε μεγάλη ζωνά νοστινάτα και γλυκά μάτια.

"Οί! αυτά τά ξυνάβλεπε τώρα ή γυναίκα τού και θεούταν άκόμα τί γλυκά πού κομμάτια μέσ' στήν άγκαλιά του.

Όταν λοιπόν ο καρaboζήρης τελείωσε τήν ιστορία του, ή γυναίκα παραμήρισε τό φαί κι' έβγαλε κάτι κίματα πού ήταν νά γαριέται κανενός ή καρδιά. "Επειτα τόν άγκάλιασε και τού είπε :

— Αγαπημένε της καρδιάς μου, έσύ είσαι ο αληθινός μου άντρας πιστός σπό θεό και σεις ανθρώπους, κι' όχι τούτος έδώ πού τόν πήρα μέ τό στανό, γιατί θαρρούσα πώς ήσουν πεθυμένος. "Άχ, τί σιγοφά πού μέ βρήκε !...

Σάν ή γυναίκα είπε αυτά τά λόγια, σιπή απόθηκε μέσα στήν κάμαρα. "Αλλά ο φαράς ήταν άγαθος και τιμωός άνθρώπος και δέν μπορούσε νά πάρη σπό λαού τόν τέτοιο άδικό. "Αφού λοιπόν έφυγε τό γιόλο τού και σκούπισε τό κοντάκι σπό μανίκα τού και τό ξανάβλεπε στή θέσι του, πάνω σπό κανισμένο σάφι, σηκώθηκε κι' είπε στόν καρaboζήρη :

— Καλά λέει αυτή. "Ήσουν ο πρώτος άντρας της κι' είναι ή γυναίκα σου.
"Επειτα πήρε τό σκούφο τού και ζήτησε νά φύγει. "Αλλά ή γυναίκα σαν θεούθηκε πόσο ενάγκαστα πέρασε μαζί τού και κούταξε τά μακριά τού μαλλιά και τα καστανά τού μάτια, τόν άβούλαξε άπ' τά μαλλιά και τόν τράβηξε πίσω, φωναζόντας.
— Κάποτε έδώ, αγούρ ! Πώς σου βαστά ή καρδιά νά μ' αφήσεις έμένα πού μ' όρκιστηκες ότι θα μου μείνεις γιά πάντα πιστός;
"Αλλά κι' ο πρώτος της άντρας δέν ήθελε τώρα νά φανή λιγότερο μεγαλόμυθος άπ' τόν άλλον. Γι' αυτό, άφού κάθησε κίμαση ώρα και ξεκοφάστηκε, σηκώθηκε άπάνω κι' είπε :

— Έχει δικιο ή γυναίκα σου !... Μέ πέρασες γιά πεθυμένο και παντρευτήκατε. Κάνετε πούλ σωστά. Έγώ λοιπόν πρέπει νά πάω στή δουλειά μου γιά νά μη σάς έμποδίζω...
Και ζήτησε νά φύγει. "Αλλά ή γυναίκα έτρεξε πίσω τού και μέ φιλιά και μέ δάκρυα τόν ξανάφερε μέσα.

Κατάων άγκάλιασε και τόν φαρά μέ τήν ίδια αγάτη και τόν έξόμωσε νά μη φύγει.

Οι δύο άντρες στένονταν άκίνητοι και δέν μιλούσαν, ως όταν ή γυναίκα τους, από τήν πολλή της συγκίνηση, έπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

Τήν έβαλαν άμέσως έπάνω σ' ένα κρεβάτι, φώναξαν τούς γειτόνους γιά νά τήν περιποιηθούν κι' έπειτα, μέ τούτο βγήκαν έξω κι' από τότε δέν ξαναφανήκανε πειά ποτέ !...

ΟΙ ΤΙΤΑΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ο Σουλτάνος της Τουρκίας είχε τούς έξής τίτλους : Άρχηγός τών Πιστών, Σουλτάνος τών Σουλτάνων, Βασιλείς τών Βασιλείων, Διανομέας τών... στεμμάτων. Σαύ τό Θεοί έπί της γής, Αιτοκράτορ και Κύριος και Αδώντης της Μαύρης και της Λευκής Θαλάσσης, της Αιγύπτου, της Μέκας και της Ίερουσαλήμ.

—Τόν είδα μέ τά ίδια μου τά μάτια, είπε ο θαλασσόλυκος.